

Het komt goed

en andere rijke teksten

VOOR OKAN

© 2023 - Wablief

Frederik de Merodestraat 27

2800 Mechelen

www.wablief.be

boeken@wablief.be

Vormgeving: Merel Van Meurs

Druk: Wilco bv.

Illustratie op de cover: Charlotte Severeyns

Dit boek is ook beschikbaar als luisterboek.

Dit boek kwam tot stand in samenwerking met het ministerie en het departement Onderwijs van de Vlaamse overheid, in het kader van het Leesoffensief.

Rijke teksten voor OKAN

Wablieft verzamelde voor dit project meer dan 50 nieuwe rijke teksten, in eenvoudig Nederlands, voor jongeren in OKAN-klassen. Dat deden we met steun van de Vlaamse overheid, in het kader van het Leesoffensief. Nog meer rijke teksten vind je op de website rijketeksten.org van de Taalunie.

Dit boek is een deel in een reeks van vijf boeken. Enkele teksten van dit project vind je enkel online. Bij alle verhalen en teksten van dit project hoort lesmateriaal. De teksten en het lesmateriaal kan je gratis downloaden. Alle info vind je op wablieft.be/OKAN

Wablieft dankt het ministerie en het departement Onderwijs van de Vlaamse overheid voor de kans om dit project te mogen realiseren. En natuurlijk ook iedereen die meewerkte: alle auteurs, illustratoren, iedereen die lesmateriaal maakte en de leden van de stuurgroep.

Lieve Lena

Riet Wille

Een nieuw gezicht

Die dag voelde ik de eerste keer kriebels in mijn buik.

Het was begin september,
de start van een nieuw schooljaar.

Mijn school deed zijn best om ons welkom te heten.

We gingen met de hele school naar een park,
voor een uitstap in sportkledij en met picknick.

We deden spelletjes om elkaar beter te leren kennen,

ook de kinderen van de andere klassen.

De voormiddag had ik al overleefd.

Nu was mijn brooddoos leeg
en genoot ik van een lekker dessert.

Daar zorgde mijn moeder altijd voor,
want ze weet dat ik dagen als deze maar niks vind.

Snoepend keek ik rond.

Daar lag ze, op het gras.

Zomaar naast mijn lege brooddoos.

Haar koperen krullen fonkelden in de zon.

Op haar gezicht telde ik 17 sproeten:

5 op het puntje van haar neus,
6 op haar linkerwang
en 6 op haar rechterwang.
Ze had er ook veel op haar blote, bleke armen.
Naast haar leek het gras groener
en de boterbloemen geler.
Ik voelde iets kriebelen in mijn buik.
De dag vloog om.

Veel vragen

Ik hou niet van voetbal,
dus hoor ik niet bij stoere jongens.
Liefst lees ik tijdens de pauzes.
Er zit altijd wel een boek in mijn rugzak.
Toch probeerde ik om er een beetje bij te horen.
Ik ging op de trappen zitten.
Daar kon ik de hele speelplaats goed zien.
Mijn ogen zochten haar.
Hoe heette ze eigenlijk?
In welke klas zat ze?
Hoe kwam ze naar school?

Kijk!
Daar was ze!
Ze stond te kletsen met een paar meisjes.

Ik baande me een weg tussen de kinderen.
Vlak bij haar begon ik mijn veters te strikken.
Naar mijn schoenen keek ik bijna niet,
maar mijn oren stonden open.
Een meisje tikte haar aan.
'Hé, Lena,' lachte ze.
'Ga je straks mee snoep kopen?'
LENA heette ze.
Wat een prachtige naam!
We hoorden vast bij elkaar,
want mijn naam begint ook met een L.

Ik probeer het voor de eerste keer
Af en toe glimlachte ik naar Lena.
Ik stak zelfs een keer mijn hand op.
Maar Lena zag me niet staan.
Altijd kwebbelde ze met haar vriendinnen.
Misschien moest ik haar iets geven?
Iets waar ze blij van werd,
zodat ze me dan lachend aankeek.
Maar wat?
En durfde ik dat wel?
In de klas maakte ik een zoektocht in mijn hoofd.
Ik keek wel naar het bord
maar hoorde bijna niets van wat de juf vertelde.

Toen de bel ging, zuchtte ik diep.
Op een blaadje stond mijn lijst met ideeën:
allemaal doorstreept.
Een nieuw idee kreeg ik toen ik naar huis fietste.
Ze stond met haar vriendinnen bij de
snoepwinkel.
Mijn Lena.

MIJN LIEFSTE, LIEFSTE LENA ZOET.
WIJ HOUDEN ZO VAN SNOEPGOED.
DUS WE HOREN VAST BIJ ELKAAR.
HOUD JE GLIMLACH MAAR KLAAR.

Ik zou haar een zak snoepjes geven,
dan zou ze naar me kijken en glimlachen.
We hadden vast dezelfde smaak,
dus kocht ik snoepjes die ik zelf het lekkerst vond:
blokjes van fruit in veel smaken en kleuren.
Ik stopte de snoepjes in een mooier zakje
en strikte er een groen lintje om.
De volgende ochtend al waagde ik mijn kans.
Ik ging op mijn uitkijktoren staan.
Nu!
Er stond maar één meisje bij Lena.
Toen ik eraan kwam, waren dat er al vijf.
Ik durfde niet meer.

's Middags zag ik haar bij de toiletten.
Onhandig trok ik de snoepjes uit mijn broekzak.
'Hier,' stamelde ik.
Meer woorden kwamen er niet.
Ik duwde het zakje in haar handen.
Zonder naar mij te kijken, trok Lena het lintje los
en koos een snoepje.
Voorzichtig vouwde ze het papiertje open.
Een citroengeel snoepje verdween in haar mond.
Ze zoog erop, eventjes maar.
Toen haalde ze het snoepje uit haar mond
en mikte het in een vuilnisbak.
'Lust ik niet,' schudde ze.
'Maar het papiertje vind ik super!'
De zak snoep kreeg ik terug.
Het gele papiertje hield ze bij.

HAAR GOUDEN KRULLEN SCHUDDEN NEE.
IK NEEM JOUW ZAK SNOEPJES NIET MEE.
IN MIJN OGEN PRIKTE HET VERDRIET.
ACH LENA, WAAROM WIL JE MIJ NIET?

Ik probeer het voor de tweede keer

Die woensdag kreeg ik een nieuw idee.
Ik fietste langs de bieb en zag haar nog net door de
deur naar binnen gaan.

Dat was het: we hielden allebei van boeken!

MIJN ALLERLIEFSTE LENA FIJN.
HEERLIJK DAT WIJ LEESBEESTEN ZIJN.
DUS WE HOREN VAST BIJ ELKAAR.
HOUD JE GLIMLACH MAAR KLAAR.

Ik fietste meteen naar de boekwinkel.
Soms hadden ze leuke boeken in de koopjeshoek.
Mijn vingers gleden langs de stapels.
Het moest een dik boek zijn,
maar geen eng boek.
En ook geen over voetballen.
En dit boek dan?
Een spannend verhaal over een jongen en een
meisje, op trektocht door het wilde woud?
Zo ... Dat klonk niet slecht ...
En voor een klein prijsje.
Deze keer deed ik er geen papier rond,
een touwtje was genoeg.
Op donderdag nam ik mijn tas mee naar buiten
en ging bij de toiletten staan.
Iemand van mijn klas tikte op mijn schouder.
'Op wacht?' grinnikte hij.
Net toen de bel rinkelde, kwam ze eraan.
'Lena,' lachte ik terwijl ik mijn tas open ritste.

'Ik heb wat voor jou.'
Ze bekeek het boek en draaide het om.
'Ik hou niet van dikke boeken,' zei ze.
'Ik lees alleen strips.
En poëzie.
Gedichten zijn lekker kort en ze klinken zo mooi.'
Toen rende ze weg.
En ik kwam te laat in de klas.

HAAR GOUDEN KRULLEN SCHUDDEN NEE.
IK NEEM DAT DIKKE BOEK NIET MEE.
IN MIJN OGEN PRIKTE VERDRIET.
LENA, WAAROM WIL JE MIJ NIET?

Ik probeer het voor de derde keer
Mijn hoofd praatte anders dan mijn lijf.
Mijn hoofd zei:
Trek het je niet aan,
er zijn nog veel andere meisjes.
Maar mijn ogen bleven haar zoeken op de
speelplaats.
Mijn hart bleef sneller slaan,
elke keer wanneer ze in mijn buurt kwam.
De volgende keer moest ik meer woorden
gebruiken.

Misschien dacht Lena dat ik niet goed bij mijn hoofd was, omdat ik enkel zinnen maakte van 1 of 4 woorden.

MIJN ALLERLIEFSTE LENA ZACHT.
IK HEB MEER WOORDEN BEDACHT.
DUS WE HOREN VAST BIJ ELKAAR.
HOUD JE GLIMLACH MAAR KLAAR.

En mijn kans kwam.
Op het schoolfeest was er een tentoonstelling,
met standjes waar je dingen kon doen:
toneel spelen, zingen, schilderen en zelfs koken.
Ik koos voor schilderen.
Daar was ik vrij goed in.
En zo hoefde ik niet mee te doen met een groepje.
Ik dacht aan Lena,
zij in de grasgroene wei.
In de plaats van Lena schilderde ik gele bloemen.
Op zolder vond ik een kader met een gekrulde
rand.
Daar paste mijn kunstwerk precies in.
Op vrijdag ging de tentoonstelling open,
voor en door alle leerlingen van de school.
Iedereen mocht vrij rondlopen of een workshop
volgen.

Ik ging in de buurt van mijn schilderij staan
en keek naar de reacties van de bezoekers.
De meeste groepjes spurten de zaal in en uit
zonder naar de muren te kijken.
Toen wandelde Lena de zaal binnen.
Deze keer was ze alleen op pad.
ON GE LOOF LIJK!
Voor MIJN schilderij bleef ze staan.
Haar vingers aaiden de lijst rond mijn wei.
Nu!
Ik deed een stap vooruit.
'Hallo,' glimlachte ik.
Deze keer kwamen er veel woorden uit mijn
mond.
'Het zijn allemaal gele bloemen,
maar ze hebben wel andere namen.
Hier staan boterbloemen.
Paardenbloemen hebben een langere stengel,
dus staan die bloemen wat hoger.
De bloem wordt later een pluïesbol
die je kan wegblazen
en dan mag je een wens doen.
Die gele hartjes helemaal beneden,
dat zijn madeliefjes.
En ...'
Weer schudden haar krullen.

‘Het schilderij vind ik niet zo mooi,’ zuchtte ze.
‘Maar die lijst errond vind ik prachtig.’
Zonder nog naar mij te kijken, liep ze de zaal uit.

HAAR GOUDEN KRULLEN SCHUDDEN NEE.
IK BEN NIET WILD VAN DAT GELE IDEE.
IN MIJN OGEN PRIKTE VERDRIET.
LENA, WAAROM WIL JE MIJ NIET?

Ik probeer het voor de laatste keer

Meisjes.
Zucht.
Ik snapte er niets van.
Voor mij hoefde het niet meer.
Toch bleef mijn hart sneller slaan,
als ze in mijn buurt kwam.
Eerlijk gezegd begon ik haar zelfs te volgen.
Stalken, heet dat.
Waar woonde Lena?
Ik wist al dat ze met de fiets naar school kwam.
Om 4 uur wachtte ik haar op bij het fietsenrek.
Ik verstopte me achter een muurtje.
Dan volgde een rit vol getallen.
Die startte met 10 meiden bij het fietsenrek.
Waar praatten ze eigenlijk altijd over?

Bij de schoolpoort gingen er 2 de andere kant uit.
8 meisjes gingen naar de snoepwinkel.
Ze hadden nog steeds iets te vertellen.
Ik wachtte 15 minuten om de hoek.
Toen fietste Lena verder met 4 vriendinnen.
Op een veilige afstand volgde ik hen.
Bij de brug sloegen er 3 rechtsaf.
Niet te geloven!
Ze woonde bij mij in mijn buurt!
Lena en nog 1 vriendin draaiden de nieuwe
woonwijk in.
Daar begonnen alle straatnamen met een bloem.
Ze stopten in de graskant bij de Margrietstraat,
praatten nog even en gaven elkaar een zoen.
Ik wou ... ik wou ...
Zucht.
Lena was nergens meer te zien.
Had ik niet goed opgelet?
De volgende dag reed ik na school,
meteen door naar de nieuwe woonwijk.
Toen ze elkaar weer zoenden,
kneep ik in mijn arm.
Niet zweven.
Opletten!
Lena reed een straat door met allemaal dezelfde
huizen.

Bij het zevende huis reed ze het tuinpad op.
Je gelooft het of niet,
de naam van haar straat begon met boterbloem.
Geen 5 minuten later fietste ik mijn eigen
tuinpad op.

Uren en uren luisterde ik naar muziek,
alleen met mijn hoofdtelefoon.
Terwijl ik luisterde,
groeide er een nieuw plan in mijn hoofd.
Stukjes puzzel zochten het juiste plekje.

MIJN IDEE WAS GENIAAL!

In het weekend ging ik naar de buurtwinkel,
waar ik mijn favoriete snoepjes kocht.
Thuis vouwde ik, net als Lena,
de gele papiertjes voorzichtig open.
Ik streek ze glad tussen twee vingers
en kleefde ze op een groot blad.
Dat zou Lena een prachtige achtergrond vinden.
Dan het gedicht nog.

Rijmen was moeilijker dan ik dacht,
het mocht meer zijn dan alleen mooi klinken.
Gelukkig hielp mijn computer met rijmen.
Ik kauwde op elk woord, op elke zin
en verplichtte mezelf om per dag 2 regels te
schrijven.

Na 9 dagen was mijn gedicht eindelijk klaar.

In grote, sierlijke letters schreef ik het over
op mijn kunstwerk van gele citroenpapiertjes.
Niet slecht dat zwart op dat geel!
De tentoonstelling op school was intussen voorbij
en mijn schilderij lag op mijn kamer.
Voorzichtig pulkte ik het uit de lijst
en draaide het om zodat er plaats was voor mijn
gedicht.
Op de voorkant stonden nu geen gele bloemen
meer,
maar ze waren er wel nog.
Ik bond mijn poëzie op mijn fiets en vertrok
meteen.
Misschien durfde ik morgen niet meer.
Ik trapte door straten met bloemen in hun naam.
De fiets van Lena lag op het grasveldje voor haar
huis.
Ze was er!
Ik pakte mijn gedicht en belde aan.
ZIJ opende de deur
en IK trilde over mijn hele lijf.
Met de bibber in mijn stem begon ik te lezen:

LENA LIEF HIER VOLGT EEN GEDICHT
DAT HOOPVOL NAAR JOU IS GERICHT
JIJ VOND MIJN SNOEPJES NIET LEKKER

DAAROM STAAT MIJN VERS NOG GEKKER
OP HUN GLADGESTREKEN PAPIER
WAARMEE IK DIT KUNSTWERK VERSIER.
DIKKE BOEKEN WAREN NIETS VOOR JOU
HET WAS POËZIE DIE JE WOU.
HIER VERKLAP IK MIJN GEHEIMEN
EN HOOP DAT ZE OOK NOG RIJMEN.
MOOIE WOORDEN IN ONZE TAAL
VORMEN DE LIJST ROND EEN VERHAAL
WEKENLANG BEN IK AL OP ZOEK
NAAR HOE IK BINNEN RAAK IN JOUW BOEK.
TOON ME EINDELIJK JE GLIMLACH
EN ZEG DAT JE ME OOK GRAAG MAG.
IK HOU VAN JOU ALS GEEN ANDER.
LIEFS, LANDER.

Lena lachte naar mij en gaf me een kusje op mijn
wang.
Ik voelde de 5 sproetjes op haar neus kriebelen.

HAAR GOUDEN KRULLEN SCHUDDEN JA,
IK DENK DAT IK JE NU VERSTA.
IN MIJN OGEN KNIPPEN LICHTJES AAN
LENA WIL EINDELIJK MET ME GAAN.

Ze stak haar handen uit
en ik gaf haar mijn rijmende kunstwerk.
'Gekkerd,' lachte ze.
'Ik weet dat je hier in de buurt woont.
Na school ben ik je een keertje gevolgd.
Zullen we morgen samen naar school fietsen?'
Meisjes.
Zucht.
Ik snap er nog altijd niets van.
Maar morgen zweef ik met haar door de straat.
Wat zou ik aantrekken?